

Av: Ingeborg Sophie Jegard Lund

Norsk elev i Spania

Foto/Emilio Morenatti

Kjære Norge, det er ikke lett under disse korona tidene. Alle de kjedelige hverdagene uten svar på hva som skjer. Ingen ser ut til å vite hva som blir vår fremtid.

Jeg er en elev på den norske skolen i Malaga. På grunn av disse tidene må jeg bli undervist hjemmefra. Jeg er takknemlig for at min skole har gode teknologiske løsninger slik at jeg kan fortsette med min skolegang. Men de andre spanske skolene rundt har ikke slike gode muligheter. Det er nemlig mye vanskeligere tider nede på solkysten enn oppe i nord. Deres hverdager høres ut som en drøm.

De fleste av oss lever i små leiligheter. Vi kan ikke gå ut med mindre vi har en god nok grunn. De små øyeblikkene som å gå til søpla, dra på nærbutikken for å kjøpe dagligvarer og gå på tur med hunden blir alle så betydningsfulle øyeblikk. Jeg satt ikke så mye pris på disse handlingene før nå. Det er nemlig ikke bare bare å sitte inne døgnet rundt. Nede i Spania er det krise, det spanske folket gikk fra lystelige og pratsomme til en gjeng med deprimerte fisker. Dere som lever i Norge lever som om dere har vunnet i Lotto. Dere får ikke bot på 600 € om dere går lenger en 10 meter fra hjemmet. Dere har staten som forsørger at dere ikke dør av sult. Dere aner ikke hvor godt dere har det.

Jeg lever blant de landene i Europa med flest antall døde. Det er ikke rart at vi alle lengter hjem til Norge med tanke på hvor heldige og ikke minst frie dere er. Med tanken i bakhodet at det er lenge til jeg får se familie og bekjente. Tiden går likevel fort, jeg har nå sittet i karantene i over en måned. Det føles som om tiden har stoppet helt opp. Det er som en vond drøm som vi lever i. Dere aner ikke hvor heldige dere er kjøre Norge.